

[Axel Kristensen.]

lovgivning på en lang række andre punkter modvirker direkte hinanden. Det er ganske klart, at regeringen, som skal lede alt dette, ikke har evnet at sørge for, at der blev samvirke i det arbejde, som udføres i regering og folketing. Kan man så forestille sig, fordi man nedsætter et udvalg på 22 mennesker og vælger 3 meget pæne nationaløkonomer til et formandskab, at en udtalelse fra dem skulle kunne forandre, hvad regering og folketing foretager sig? Det er da helt utænkeligt. Det er derfor, vi med rette siger, når nogen forudsætter, at dette udvalg og dette råd skulle være over folketing og regering, at det er selvfølgelig udelukket.

Det andet felt, hvor der ikke har været samvirke, er i spørgsmålet om løn- og prisudviklingen i Danmark. Det er klart, at der er en gensidig påvirkning imellem, hvad der sker på det offentlige økonomiske felt, og hvad der sker i erhvervslivet. Men i det store og hele har det alligevel været således, at lønniveauets fastsættelse er sket frivilligt mellem arbejdsgivere og arbejdere, og at det lønniveau, der så har kunnet fastsættes, kunne følges op af den politik, der er blevet ført af regering og folketing. Når man havde et stærkt beskyttet erhvervsliv, kunne der lægges på lønnen og derefter på priserne, så lønningerne kunne stige mere, end produktivitetstigningen berettigede; derved blev vor konkurrenceevne afsvækket. Den politik, der er ført af regering og folketing med hensyn til beskyttelse, har således været forudsætningen for, at den forkerte lønpolitik har kunnet føres; og den mentalitet, der gennem mange år er blevet skabt hos lønmodtagerne om, at når man sluttede en overenskomst, skulle man have noget mere, end man havde før, kan også henføres til, hvad der er sket politisk.

Nu kan det ikke nytte at snakke om, hvad der har været, nu skal man have det nye frem, dette samvirke mellem de forskellige økonomiske faktorer. Det er uhyre vigtigt, at arbejdsmarkedets parter fører en lønpolitik, som ikke fremkalder prisstigninger, der kan forringe vor konkurrenceevne. Men tror noget menneske for alvor på, at det hjælper, man laver et råd på 22 mennesker, hvori alverdens forskellige organisationer er repræsenteret? LO, De Samvirkende Fagforbund, skal udpege nogle med-

lemmer, og 2 af disse medlemmer skal forhandle med en halv snes forskellige organisationer om, hvem de ønsker at indstille. Tror man virkelig, at man med dette får en gruppe af mennesker, der kan udtale sig med autoritet og enighed, sådan at det har vægt i befolkningen? Dem, det drejer sig om i denne sammenhæng, nemlig arbejdsgivere og arbejdere, de forhandler sammen hver dag, så dem behøver man ikke kunstigt at bringe sammen. Der er ingen sandsynlighed for, fordi man vælger 3 professorer og ansætter nogle nationaløkonomer, som man nu vil, at deres ord skulle have afgørende vægt på de forhandlinger, man fører, og som følge deraf for prisniveauet. Nej, de, hvis ord har vægt, må være vor regering. Uanset om oppositionen synes om denne regering eller ej, så er den udgået af et flertal af befolkningen og er udtryk for denne befolknings flertals tillid. Deres ord har vægt. Regeringen er det rigtige samordningsorgan; det må være dens pligt at være det. Derfor er den regering, og derfor har dens ord vægt.

Jeg vil derfor benytte lejligheden til at takke den højtærede udenrigsminister for den udtalelse, han kom med i dag, den er rigtig; det er den slags udtalelser, der tæller ti gange mere end alle mulige andre. Jeg er også glad for, at den højtærede statsminister i søndags gav udtryk for det samme.

Vi kan så snakke om, at det skulle vi have gjort noget før, men lad os nu se på fremtiden, se på, hvad der burde gøres. Ja, vi har faktisk ikke fra vor side haft mulighed for at stille ændringsforslag. Jeg gik virkelig ud fra, da vi fik sommerferie, at denne sag skulle ikke komme op før til efteråret tidligst. Så blev vi kaldt til udvalgsmøder på et tidspunkt, hvor vi ikke havde folketingsgrupperne inde, og hvor vi altså ikke kunne få drøftet sagen således, at der var mulighed for at stille ændringsforslag. Men noget, der ville fremkalde samordning, var f. eks., hvis man vedtog at pålægge regeringen f. eks. til den 1. oktober, altså inden overenskomstforhandlingerne begynder, at give en klar økonomisk redegørelse for udviklingen, således at parterne og befolkningen vidste, hvad de havde at arbejde med, og at give en vejledning for, hvad den mente situationen kunne bære. Selvfølgelig ikke, hvad den enkelte arbejdsmand skulle have, men ved-